

2 qershor 2009

Prishtinë

Ap.-Kz Nr. 465/2008

GJYKATA SUPREME E KOSOVES

Përbërë nga gjyqtarët e mëposhtëm:

MARIA GIULIANA CIVININI Kryetar i kolegjit, GJS gjyqtar i EULEX - it

EMILIO GATTI

Anëtar, gjyqtar i GJS

ZAIT XHEMAJLI

Anëtar, gjyqtar i GJS

AVDI DINAJ

Anëtar, gjyqtar i GJS

Në lëndën kundër të akuzuarit:

I.G., gjithashtu i njohur si **G.**, lindur më datë xxx në xxx, kosovar shqiptar, emri i babait xxx, emri i nënës xxx (mbiemri i vajzërisë xxx), adresa e fundit në xxx, xxx, i martuar, xxx fëmijë, në paraburgim që nga 12 tetor 2006, aktualisht në Qendrën e Paraburgimit Dubravë, i akuzuar për Krime Luftë Kundër Popullatës Civile, siç parashihet nga Neni 142 i Kodit Penal të Republikës Federale Socialiste të Jugosllavisë (më poshtë “KP RFSJ”),

Gjatë marrjes së vendimit mbi ankesat e parashtruara nga avokatët mbrojtës T.V.G. dhe Z.B. kundër aktgjykimit të Gjykatës së Qarkut në Pejë, më datë 22 qershor 2007, P. Nr. 537/2007, i cili ka shpallur të pandehurin fajtor për kryerjen e veprës penale të krimeve të luftës, në shkelje të nenit 142, KP RFSJ, për të cilën është dënuar me 15 vjet burgim;

pas mbajtjes së seancës publike më 2 qershor 2009 në prani të të akuzuarit, avokatëve të tij mbrojtës, Prokurorit Publik të EULEX-it Anette Milk dhe Prokurorit Publik vendor Zyhra Ademi;

pas shqyrtimit për marrjen e vendimit dhe votimit nga kolegji më 2 qershor 2009;

mori këtë

AKTVENDIM

Ankesat e parashtruara në interes të të pandehurit I.G. PRANOHEN pjesërisht.

Aktgjykimi i Gjykatës së Qarkut në Pejë, më datën 22 qershor 2007, P. Nr. 537/2007, anulohet dhe lënda i kthehet së njëjtës Gjykatë të Qarkut në rigjykim.

Shpenzimet e procedurës së gjykatës së shkallës së dytë mbeten në barrë të buxhetit të Shtetit.

Ky vendim mund t'u raportohet mediave në pajtim me nenin 391, paragrafi 6, të Kodit të Procedurës Penale të Kosovës (më poshtë "KPPK").

Në lidhje me paraburgimin për të pandehurin do të merret një vendim i veçantë, në pajtim me nenin 393, par. 1 dhe 278, KPPK.

ARSYETIMI

Historiku procedural

Hetimi kundër të pandehurit **I.G.** ka filluar më 30.09.2005.

Më 03.05.2006 i pandehuri u arrestua nga autoritetet suedeze në Suedi, **xxx**, në bazë të një urdhër-arresti ndërkombëtar lëshuar nga gjyqtarët e UNMIK-ut; më 2.10.2006, **I.G.** u transferua në Kosovë nga autoritetet **xxx**, ku u vendos në paraburgim më 10.12.2006.

Më 08.02.2007 kundër të pandehurit u ngrit aktakuza për Krime Luftë kundër Popullatës Civile, pranë Gjykatës së Qarkut në Pejë, siç parashihet nga neni 142 të KP RFSJ, dhe Vrasje e Rëndë në bazë të nenit 30, par. 2, pikat 1, 3 dhe 5 të Kodit Penal të Kosovës.

Më 23.03.2007 aktakuza kundër të pandehurit u konfirmua vetëm për akuzën e parë dhe jo për të dytën.

Më 22.06.2007 i pandehuri u shpall fajtor nga Gjykata e Qarkut Pejë dhe u dënua me 15 vjet burgim.

Kundër këtij vendimi, avokati mbrojtës T.G. parashtrroi ankese më 19.08.2007 dhe Z.B. më 22.08.2007. Bazat e këtyre ankesave ishin: shkelje esenciale e procedurës penale; shkelje e ligjit penal; vërtetim i gabuar dhe jo i plotë i gjendjes faktike, dhe vendimi mbi sanksionet penale.

Më 16.01.2009 Zyra e Prokurorisë Publike të Kosovës parashtrroi opinionin dhe kërkesën e saj në përgjigje të ankesave, duke paraqitur propozimin që “Gjykata Supreme të vlerësojë ankesën e të pandehurit si të bazuar e të drejtë dhe të kthejë procedurën për rigjykim”. Gjatë seancës së datës 2 qershor 2009 Prokuroria Publike e ndryshoi konkludimin dhe i kërkoi Gjykatës Supreme që të refuzonte ankesat dhe të konfirmonte vendimin e Gjykatës së Qarkut të Pejës, të datës 22 qershor 2007, P. Nr. 537/2007.

Motivimi

Përbërja ligjore e trupit gjykues të shkallës së parë në pajtim me nenin 403 paragrafët 1 dhe 2 KPPK

Në ankesë, avokati mbrojtës pretendon se njëri nga anëtarët e trupit gjykues të Gjykatës së Qarkut, gjyqtar Sudan Gorani, vuante nga çrregullime psikike të cilat nuk e kanë lejuar që të përmbushte siç duhet funksionet e tij si gjyqtar gjatë procedurës gjyqësore.

Paaftësia e një gjyqtari për të përmbushur funksionet e tij në mënyrë të duhur (për arsye paragjykimi, konflikte interesash, çrregullime psikike ...) e bën atë të papërshtatshëm dhe kjo shkel parimin e paanshmërisë së tij në shqyrtimin e lëndës.

Procedura mbi përjashtimin e një gjyqtari nga funksioni i tij është parashikuar nga neni 40 par. 3 KPPK, nen të cilit pala duhet t'i përmbahet. Kërkesa për përjashtimin e gjyqtarit të lartpërmendur duhet të ishte paraqitur “para fillimit të shqyrtimit kryesor”

(neni 42, par. 2); dështimi i paraqitjes së kësaj kërkesë brenda afatit ligjor nënkupton heqjen dorë të së drejtës nga ana e të pandehurit për të kërkuar përjashtimin e gjyqtarit të gjykatës së shkallës së parë. Ky përfundim konfirmohet nga dispozitat e nenit 403, par. 1, nr. 2) ku thuhet se: shkelje esenciale e dispozitave të procedurës penale konsiderohet (mbi bazën e të cilit një vendim mund të kundërshtohet) nëse “një gjyqtar ... i cili duhet të përjashtohet nga pjesëmarrja në shqyrtimin kryesor ka marrë pjesë në të (neni 40, paragrafët 1 dhe 2 i këtij Kodi)”; duke përjashtuar hipotezën e paraparë nga paragrafi 3 i të njëjtit nen, të cilit i referohet avokati në ankesën e tij.

Paligjshmëria e dëshmisë së dëshmitarit A.K.

Në ankesat e bëra thuhet se vendimi është marrë në shkelje të nenit 403 par. 1 pika 8, KPPK lidhur me dëshminë e dëshmitarit A.K..

Avokatët mbrojtës thonë kryesisht se dëshmia e këtij dëshmitari duhet të ishte konsideruar e papranueshme nga trupi gjykues sepse në fillim ai është marrë në pyetje nga Prokurori Publik si i dyshuar dhe për më tepër, sepse ai është vëllai i të ndjerit M.K., i cili, sipas viktimës, është personi që ka vrarë viktimën S.B..

Çështja e përjashtimit është ngritur gjatë shqyrtimit kryesor në gjykatën e shkallës së parë (shih proces-verbalin e seancës së datës 16.05.2007, faqe 3/1572 të dosjes së lëndës) dhe trupi gjykues mori vendimin si vijon: “Pasi dëgjuam vërejtjet e Avokatit Mbrojtës dhe Prokurorit Publik, gjendja faktike është si më poshtë: në janar 2006 filloi një hetim kundër A.K.. Sipas kodit të procedurës, hetimi pushon pas gjashtë muajsh nëse nuk është paraqitur kërkesë për zgjatje. Në rastin në fjalë një kërkesë e tillë për zgjatje nuk është paraqitur dhe për këtë arsye, trupi gjykues arrin në përfundimin se aktualisht nuk ka ndonjë hetim për ndonjë vepër kundër A.K.. Sipas KPPK-së, dëshmitar bashkëpunues është ai ndaj të cilit mund të ketë një procedurë penale. Këtu nuk kemi të bëjmë me një rast të tillë. Për këtë arsye, trupi gjykues vendos se A.K. nuk mund të konsiderohet si dëshmitar bashkëpunues apo dëshmitar i mbrojtur”.

Gjykata Supreme vë në pah:

a) Është fakt se më 13 janar 2006 është marrë vendimi për fillimin e hetimeve kundër A.K. (ai u mor në pyetje si i dyshuar më 30 janar; shih proces-verbalin e marrjes në pyetje të të dyshuarit, faqe 128) dhe pas përfundimit të periudhës kohore prej gjashtë

muajsh për përfundimin e hetimit, sipas kodit, Prokuroria nuk ndërmori asnjë veprim alternativ, i cili sipas ligjit, duhej të vijonte (*p.sh.* nuk është paraqitur asnjë kërkesë për zgjatjen e hetimit apo kërkesë për konfirmimin e aktakuzës. Përfundimi i hetimit nuk i është transmetuar palës së dëmtuar apo Gjyqtarit të Procedurës Paraprake, neni 224 par. 2, KPPK).

b) KPPK-ja parasheh një disiplinë të qartë dhe të detajuar në lidhje me kohëzgjatjen dhe përfundimin e një hetimi: *b1*) “Nëse hetimi nuk përfundon brenda një periudhe prej gjashtë muajsh, prokurori publik i paraqet kërkesë me shkrim gjyqtarit të procedurës paraprake për zgjatjen e hetimit.” (neni 225, par. 1); *b2*) nëse prokurori publik përfundon hetimin sipas nenit 224, par. 1 ai “njofton brenda tetë ditësh... palën e dëmtuar mbi këtë dhe arsyet për këtë ...” dhe “njofton menjëherë gjyqtarin e procedurës paraprake mbi përfundimin e hetimit” (neni 224 par. 2); *b3*) nëse hetimi ka përfunduar, Prokurori Publik ngrit aktakuzën (neni 304); nuk është vendosur afat kohor (përveç periudhës së parashkrimit) për kryerjen e këtij aktiviteti.

c) Supozimi që hetimi përfundon pas skadimit të periudhës gjashtë mujore (siç është parashtruar nga Prokurori dhe pranuar nga gjykata e shkallës së parë) nuk ka bazë ligjore. Mund të diskutohet (në fakt për këtë janë lëshuar vendime kundërshtuese nga gjyqtarë të procedurës paraprake dhe gjykatat e qarkut. Shih GJQ Prishtinë, Kp. Nr. 81/2009, 12.03.2009 dhe Kp. Nr. 196/2009, 06.06.2009, GJQ Mitrovicë, Kp. Nr. 116/2009, 01.06.2009) nëse sipas nenit 225, KPPK, kërkesa për zgjatjen e një hetimi duhet të parashtrohet kur hetimi është akoma në vazhdim dhe jo pas përfundimit të tij, sipas parimeve të përgjithshme të neneve 94 dhe 95 KPPK; është i sigurt fakti se përfundimi i periudhës 6 mujore nuk shënon përfundimin e hetimit, por në fakt kërkon veprimin e Prokurorit sipas nenit 224, por lënda ngelet pezull dhe Prokurori Publik mund të ngrit aktakuzë në çdo kohë (afati i vetëm është ai i parashkrimit).

d) Është e vërtetë se neni 299 i KPPK parasheh “Prokurori publik MUND të bëjë kërkesë me shkrim pranë gjykatës për të urdhëruar që personi të shpallet dëshmitar bashkëpunues ...” por është e qartë se, nëse ai do të paraqesë një dëshmitar të tillë në gjykatë, duhet të ndjekë procedurën ligjore.

Për këtë arsye, Gjykata e Qarkut në Pejë ka kryer shkelje esenciale të dispozitave të procedurës penale kur deklaroi se “nuk ka hetim në vazhdim” dhe se A.K. nuk ishte

“dikush kundër të cilit mund të ketë një procedurë penale”. A.K. kishte akoma statusin e të dyshuarit si bashkëkryerës i mundshëm apo për dhënien e ndihmës në kryerjen e veprës penale, e cila pretendohet si e kryer nga I.G.; edhe nëse ai nuk është deklaruar zyrtarisht si “dëshmitar bashkëpunues”, ai nuk duhet të kishte dhënë dëshmi si “dëshmitar i rëndomtë”.

Përdorimi i dëshmisë apo deklaratës së A.K.

Në bazë të KPPK-së Gjykatësi ka për detyrë të vlerësojë pranueshmërinë dhe vlerën dëshmuese të provës. Rregulli i përgjithshëm sipas KPPK-së është se Gjykata ka autoritetin të vlerësojë lirisht të gjitha provat e parashtruara me qëllim të përcaktimit të rëndësisë ose papranueshmërisë së tyre. (neni 152 par. 2 KPPK). Sipas nenit 153 “Provat e marra me shkelje të dispozitave të procedurës penale janë të papranueshme kur ky Kod ose dispozita të tjera të ligjit shprehimisht parashikojnë kështu.”

Ky Kod nuk parasheh sanksion për papranueshmërinë mbi shkeljen e rregullave për dëshmitarët bashkëpunues. Për këtë arsye dëshmia është e pranueshme dhe deklaratat e dëshmitarit mund të përdoren si provë. Kjo nuk do të thotë se shkelja e lartpërmendur është pa pasoja ligjore.

Neni 157 par. 4 i KPPK parasheh “Gjykata nuk e shpall personin fajtor vetëm mbi bazën e dëshmisë së dhënë nga dëshmitari bashkëpunues.”

Gjykata Supreme konsideron se dëshmia e dhënë nga dikush (i dyshuar apo i pandehur) i cili duhet të merret në pyetje sipas formaliteteve të cilat parashikohen për dëshmitarin bashkëpunues (dhe nuk është në shkelje të Kodit) nuk mund të ketë më tepër vlerë dëshmuese sesa dëshmia e dhënë nga dikush (i dyshuar apo i pandehur) i shpallur dëshmitar bashkëpunues nga gjykata (neni 298 dhe nenet në vazhdim).

Në këtë pikë, Gjykata vëren se:

Dëshmia e një bashkëkryerësi paraqet dy tipare problematike: *1a)* detyrën për të thënë të vërtetën, e cila kundërshton deklaratat vetë-inkriminuese të cilat mund të jepen gjatë dëshmisë; varësisht nga mundësia për të përdorur deklaratat vetëinkriminuese kundër; *1b)* besueshmërisë së dëshmitarit, i cili, i interesuar për t’iu shmangur përgjegjësisë, mund të

shfrytëzojë mundësinë për të zmadhuar përgjegjësinë e bashkëkryerësit me qëllim mënjanimin e kontributit të tij në kryerjen e veprës penale.

Baza procedurale e marrjes së vendimit të paraparë në nenin 157 par. 4 synon zvogëlimin e problemeve të nënvizuara dhe në të njejtën kohë mbrojtjen e së drejtës për një gjykim të drejtë për bashkëkryerësin (neni 6 Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut) si dhe procedurën e saktë dhe logjike të ndjekur nga gjykata.

Parimi i përputhshmërisë dhe rregulli i interpretimit bazuar në arsyetim *a fortiori* imponon zbatimin e kësaj procedure në rastin e të dyshuarit apo të pandehurit, të marrë në pyetje si “dëshmitar të rëndomtë”; nëse Gjykata zbaton nenin 157 par. 4 për hipotezën e dëshmitarit të shpallur zyrtarisht “bashkëpunues”, në pajtim me zbatimin e nenit 298 deri 303 KPPK me arsye më të forta (*a fortiori*), në rastin e shkeljes së disiplinës mbi dëshmitarin bashkëpunues zbatohet i njejtë rregull.

Përcaktimi i fakteve materiale dhe vlerësimi i dëshmisë së A.K. në vendimin e gjykatës së shkallës së parë

I.G. akuzohet për kryerjen e veprës penale të krimeve të luftës kundër popullatës civile (neni 142, KP RSFJ) në gusht të vitit 1998, gjatë periudhës së konfliktit të brendshëm të armatosur në Kosovë, siç përshkruhet në kërkesën e Prokurorit Publik për konfirmimin e aktakuzës, datë 08.02.2007 (shih dosjen e lëndës, volumni 3, 001239): “në mëngjesin e 12 gushtit 1998, S.B., femër shqiptare Kosovare u mor në pyetje nga anëtarët e Ushtrisë Çlirimtare të Kosovës (UÇK), e cila kishte nën kontroll zonën e fshatit Barane. Pastaj u mor nga I.G. ... dhe A.K. dhe u dërgua në një pyll i njohur nga vendorët si “Lugu i Isufit,” ku i pandehuri G. e vrau. I.G. akuzonte S.B.n për bashkëpunim me forcat armike serbe”.

Faktet materiale janë përcaktuar nga vendimi i Gjykatës së Qarkut në Pejë si në vijim.

Në mëngjesin e 12 gushtit 1998, viktima S.B., femër shqiptare kosovare, po udhëtonte për në Pejë, e shoqëruar nga kushërinjtë e saj H.B., H.B1. dhe fëmija D.B.. Shoferi i veturës ishte një nga meshkujt në çastin kur është ndalur në postbllokun e UÇK-së në fshatin Baran. Viktima u dërgua në shtabin më të afërt të UÇK-së. Pas marrjes në pyetje shkurtimisht nga Komandanti Operativ i UÇK-së, C.K., ajo u lirua. Menjëherë pas kësaj,

ajo u mor në pyetje nga i pandehuri I.G., oficer i UÇK-së në atë kohë. I pandehuri kontrolloi gjërat personale të viktimës dhe në çantën e saj, mes të tjerash gjeti një bllok adresash, ku gjendej emri i një personi serb. I pandehuri pretendonte se viktimja S.B. ishte bashkëpunëtoresh e serbëve dhe urdhëroi oficerin e policisë ushtarake të UÇK-së A.K. që ta dërgonte atë në shtabin e përgjithshëm në Gllogjan. Pastaj viktimja S.B. së bashku me A.K. dhe I.G. u larguan me një veturë, me shofer A.K. Kur ata iu afruan pyllit të njohur nga vendorët si “Lugu i Isufit,” afër fshatit Vranoc, I.G. udhëzoi A.K. të ndalonte veturën. I pandehuri urdhëroi viktimën të shkonte drejt pyllit dhe e vrau. Më pas, i pandehuri u kthye në veturë dhe urdhëroi A.K. të ktheheshin në Baran dhe e kërcënoi të mos fliste mbi atë që sapo kishte ndodhur. Të njëjtën ditë, i pandehuri urdhëroi A.K. të kthehej me të në të njëjtin vend ku kishte ndodhur vrasja për të varrosur viktimën. Në të njëjtën kohë, një grup njerëzish, përfshirë A.U., H.U., S.T., Z.H. dhe fëmijën D.H. shkuan te “Lugu i Isufit” për të parë se çfarë kishte ndodhur. I.G., i armatosur me AK 47, urdhëroi A.U. polic ushtarak, që të ndihmonte A.K. për të varrosur kufomën. I pandehuri spjegoi A.U. se ai kishte vrarë femrën sepse ajo kishte qenë spiune e serbëve dhe i tregoi për bllokun e adresave të saj me emra serbë. Tre ditë më vonë, i pandehuri udhëzoi A.K. që të ndihmonte ushtarin e UÇK-së I. “Toger” B. dhe dy individë të tjerë për të gjetur kufomën e viktimës dhe për ta larguar nga vendi i quajtur “Lugu i Isufit”. Në muajin vijues, mbetjet e kufomës u gjetën në Gllogjan, hedhur në një kanal afër, së bashku me 39 kufoma të tjera, por nuk u identifikuan deri në maj të vitit 2007.

Rindërtimi i fakteve materiale - në veçanti të atyre shumë të rëndësishme, nga momenti i nisjes së këtyre të dyve me viktimën deri në momentin e kthimit në vendin e ngjarjes për t’u varrosur – bazohet kryesisht në deklaratat e A.K.(shih proces-verbalin e shqyrtimit kryesor 16.05.2007, faqja 1572 e në vazhdim).

Gjykata ceku argumentin e besueshmërisë së dëshmitarit duke i dhënë pyetjes përgjigje tautologjike. Duke theksuar mundësinë se dëshmitari mund të kishte gënjyer për të minimizuar rolin e tij në kryerjen e këtij krimi, ajo deklaroi se kjo “nuk rrëzon besueshmërinë e përgjithshme të dëshmitarit”, gjykata e shkallës së parë thjesht pohon: “Pas analizës së dëshmisë në tërësi të A.K., trupi gjykues konkludon se dëshmia e tij në lidhje me veprimet që i atribuohen të pandehurit ishte e besueshme dhe trupi gjykues

veproi në këtë mënyrë meqënëse konsideroi se dëshmia imponon besim të plotë dhe trupi gjykyes ishte i kënaqur me faktin se dëshmitari tha të vërtetën”.

Për të konfirmuar dëshminë e Krasniqit, gjykata e shkallës së parë theksoi: A) pohimin nga ana e vetë të pandehurit, B) deklaratat e D. H., C) mungesën e alibisë për të kundërtën.

Përsa i përket provës A), duhet të vërehet se i pandehuri nuk ka pranuar kurrë pjesëmarrjen e tij në vrasje. Dëshmitari Z.H. dhe H.U. kanë deklaruar (shih proces-verbalin e shqyrtimit kryesor, 17.05.2007) se një burrë i cili ka deklaruar të jetë G. ka thënë “Kam vrarë ”. Deklarata nuk mund të konsiderohet si provë bindëse duke pasur parasysh faktin se identifikimi i të pandehurit si personi që ka folur me ta në muzg është të paktën i dyshimtë (see *inter alia*: A.U., faqe 1652: në përgjigjen e pyetjes nga i pandehuri “Në fakt nuk më kujtohet të ju kem identifikuar si personi i pranishëm sot këtu por më kujtohet se ai person kishte mjekër.”; H.U., faqe 1641: “Ju kishit mjekër por tani nuk ju njoh”).

Përsa i përket provës B), dëshmia e D.H. (në atë kohë fëmijë 8 vjeçar, i cili ishte në zonë duke kullotur bagëtitë dhe kishte parë viktimën të dërgohej me forcë në pyll nga dy burra dhe menjëherë pas kësaj kishte dëgjuar një apo dy krisma armësh) është përdorur për të mbështetur dëshmitë e K. në mënyrë kontradiktore. Nga njëra anë konflikti mes K. (i cili pohon se kishte qëndruar në makinë në pritje të kthimit të G.t) dhe dëshmimeve të H. nuk është sqaruar; nga ana tjetër nuk është vlerësuar fakti se fëmija nuk ka njohur të pandehurin si njërin nga dy burrat që kishte parë duke tërhequr me forcë femrën në pyll. Për pasojë vetëm dëshmia e Krasniqit mbështet përfundimin se burri tjetër ishte në të vërtetë I.G..

Përsa i përket provës C), kjo ka lidhje me elementin faktik sekondar mbi të cilin mund të bazohet një supozim në prani provash të tjera (të fakteve primare apo sekondare) të cilat sjellin të njëjtin përfundim të provave.

Bazuar në nenin 427 par. 2 në lidhje me nenin 403 par. 2, KPPK, mund të arrihet në përfundimin se gjykata e shkallës së parë ka bërë shkelje esenciale të rregullave të procedurës duke pranuar dëshminë e një të dyshuari pa ndjekur formalitetet e parapara në rastin e dëshmitarëve bashkëpunues dhe duke lënë mënjanë rregullin e gjykimit

përcaktuar nga neni 157 par. 4 KPPK. Rezultati i kësaj është gjithashtu përcaktimi jo i plotë i gjendjes faktike.

Për këto arsye, bazuar në nenin 25 par. 1, nën-par. 1; nenin 26 par. 1; nenin 420 par. 1, nën-par. 3; nenin 424 par. 1 i KPPK, Gjykata Supreme vendos që Aktgjykimi i Gjykatës së Qarkut në Pejë i datës 22 qershor 2007 (P. Nr. 537/2007) **anulohet dhe lënda** dërgohet për rigjykim pranë së njëjtës Gjykatë të Qarkut (në përputhje me nenet 428 dhe 429 KPPK).

Shpenzimet e procedurës së shkallës së dytë mbeten në barrë të buxhetit të Shtetit, sipas nenit 99 dhe në vazhdim të KPPK.

Statusi i të pandehurit është miratuar me një vendim të veçantë, duke e vënë atë në arrest shtëpiak me qëllim që të sigurohet prania e tij në seancat e rigjyimit.

Ky Vendim është marrë nga Gjykata Supreme e Kosovës
datë 2 qershor 2009 Prishtinë

MARIA GIULIANA CIVININI

Kryetar i kolegjit, GJS, Gjyqtar i EULEX-it

EMILIO GATTI

Anëtar, GJS, Gjyqtar i EULEX-it

FEJZULLAH HASANI

Anëtar, Gjyqtar GJS

ZAIT XHEMAJLI

Anëtar, Gjqtar GJS

AVDI DINAJ

Anëtar, Gjqtar GJS